La Comédiathèque

Cu o clipă înainte de sfârșitul lumii

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit. Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.
Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.
Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-ului său oficial:
https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/

Cu o clipă înainte de sfârșitul lumii

Trei persoane care nu se cunosc sunt convocate pentru a participa la un juriu popular. Cel puțin, asta li s-a spus. Numai că locul în care au fost aduse nu este un tribunal. Află că sunt acolo pentru a hotărî împreună cum trebuie gestionate consecințele unei catastrofe inevitabile care urmează să lovească lumea într-un viitor foarte apropiat. Părerile sunt împărțite, iar numeroase răsturnări de situație relansează dezbaterea. Pe parcursul acestui spectacol imersiv, și publicul va fi chemat să-și exprime opinia, pentru a-i orienta în alegerile lor și a-i ajuta să ia cea mai bună decizie posibilă în fața celei mai grave situații imaginabile.

Distribuție

Fred: învățător sau învățătoare
Max: chelner sau chelneriță
Alex: muzician sau muziciană
Sam: consilier sau consilieră

Toate rolurile pot fi interpretate deopotrivă de bărbați sau de femei; se vor adapta doar acordurile gramaticale necesare, fără alte modificări ale dialogului.
În această versiune, Max și Sam sunt bărbați, iar Alex și Fred sunt femei.

© La Comédiathèque

ACTUL 1

Scena este goală, cu excepția a trei scaune, a unei mese și a unui frigider. Max intră purtând o mască sanitară albă peste nas și gură și o bandă neagră la ochi. Este condus de Sam. Max provine dintr-un mediu popular și este îmbrăcat în consecință. Sam este îmbrăcat în negru și poate purta ochelari negri. Sub sacou are un toc cu un pistol, care nu se va vedea imediat.

Max – Gata, am ajuns?

Sam – Așezați-vă aici.

Sam îl așază pe Max pe un scaun.

Max – Și cu ochii legați, asta pentru ce mai e?

Sam – Acum puteți să vă scoateți banda de la ochi.

Max – Și masca?

Sam – Și masca.

Max își scoate banda de la ochi și masca.

Max – Dar ce-i cu tot circul ăsta?

Sam – Nu vă faceți griji, veți afla în curând.

Max – Să nu-mi fac griji? Cum vreți să nu-mi fac griji? Primesc o convocare la poliție pentru că am fost tras la sorți ca să fac parte dintr-un juriu popular. Ajung acolo, mi se leagă ochii, sunt urcat într-o dubă și adus aici fără nicio explicație. În primul rând, unde suntem?

Sam – Dacă am avut grijă să vă legăm la ochi, n-ar avea niciun sens să vă spunem acum unde suntem. Recunoașteți...

Max aruncă o privire în jur.

Max – Nu prea seamănă cu un tribunal... *(Arătând spre public, cu voce mai joasă)* Și cine sunt toți oamenii ăștia? Publicul care asistă la proces?

Sam – O să vă explic totul când sosesc și ceilalți.

Max – Ceilalți? Adică... restul juriului?

Sam – Restul juriului, exact...

Max – Și câți vom fi, mai precis?

Telefonul lui Sam sună.

Sam – Mă scuzați... *(La telefon)* Sam... Da... Bine, vin imediat... *(Își pune telefonul în buzunar.)* Vă las o clipă. Dacă vă e sete, sunt băuturi reci în frigider.

Max – Mulțumesc...

Sam iese. Max privește din nou în jur. Face un tur al scenei. Se uită la public. După o ezitare, deschide frigiderul și aruncă o privire înăuntru. Ia o doză de bere, o deschide și bea o înghițitură. Pare să-i placă. Apoi se apropie de public și i se adresează cuiva.

Max – Dumneavoastră știți de ce suntem aici?

Dacă persoana căreia i se adresează răspunde, o scurtă improvizație poate încheia conversația. Sam revine, însoțindu-le pe Fred și Alex. Amândouă poartă măști sanitare și au ochii legați. Fred este îmbrăcată destul de elegant. Alex, în schimb, are un look de rockeriță.

Sam – Am ajuns. Puteți să vă scoateți benzile de la ochi.

Alex – În sfârșit...

Fred – Și măștile? Ne sufocăm...

Sam – Da, scoateți-le.

Alex – Sper ca, atunci când deschidem ochii, să nu ne trezim în fața unui pluton de execuție.

Fred – Sau un tort de aniversare... Poate că e doar o farsă, până la urmă.

Sam – Nu este o farsă, vă asigur.

Fred – Oricum, nici nu e ziua mea.

Amândouă își scot benzile de la ochi, clipesc, puțin orbite de lumină, și privesc în jur. Își scot și măștile.

Alex – Unde suntem?

Fred – Suntem la tribunal? Publicul e deja aici...

Alex – Nu cumva noi suntem cei judecați?

Max are în continuare berea în mână.

Max – De ce ne-ar judeca pe noi? Eu n-am făcut nimic!

Sam – Nu sunteți acuzați de nimic, stați liniștiți. Și nu dumneavoastră sunteți cei care vor fi judecați.

Fred – Atunci pe cine?

Alex – Niște teroriști? De asta luați atâtea precauții?

Max – Hei! Eu nu m-am băgat în așa ceva! Țin la pielea mea.

Sam – Nu vom judeca pe nimeni.

Fred – Atunci ce facem aici?

Alex – Ni s-a spus că am fost trași la sorți pentru un juriu popular.

Sam – Vi s-a spus că e vorba de un juriu. Nu că va avea loc un proces.

Fred – Atunci ce fel de juriu?

Max – Doar n-o fi juriul pentru Miss România...

Telefonul lui Sam sună din nou. Răspunde.

Sam – Sam... Da... Bine, vin... *(Punându-și telefonul înapoi în buzunar)* Mă scuzați, revin imediat...

Iese. Ceilalți se privesc cu neîncredere și se uită în jur.

Fred – E cam murdar pentru un tribunal, nu?

Max – Nu știu... Un tribunal... Până acum n-am avut ocazia să văd unul pe dinăuntru. Dumneavoastră?

Fred – Nici eu...

Alex – Ați găsit ceva de băut?

Max – În minibar. Poftiți, serviți-vă...

Alex – Mai aștept puțin... Aș prefera să știu mai întâi tarifele la room service...

Max – Credeți că trebuie plătit?

Alex – Sunt doar prudentă.

Fred – Dumneavoastră ați ajuns înaintea noastră. Sunteți aici de mult?

Max – Nici cinci minute. Deci sunteți ca mine, nu știți nimic în plus.

Fred – Nu.

Alex – Ne-au confiscat chiar și telefoanele. Suntem complet rupți de lume.

Fred – Dacă aș fi știut dimineață, când am plecat de acasă, că o să mă trezesc într-o asemenea aventură...

Max – Dumneavoastră de unde veniți?

Se privesc din nou cu prudență.

Alex – Întrebarea nu e de unde venim, ci unde suntem.

Fred – Și ce facem aici.

Max – Se pare că am fost trași la sorți.

Alex – Da... Pentru un juriu popular. Numai că tocmai ne-a spus că nu suntem aici ca să judecăm pe cineva. Avem deci câteva motive să nu credem tot ce ni se spune.

Fred scoate o hârtie din buzunar și o privește.

Fred – E adevărat că pe convocare nu scrie clar că ar fi vorba de un proces...

Max – Da... dar asta am înțeles cu toții.

Fred – Un document oficial, o convocare la poliție pentru a face parte dintr-un juriu. Oricine ar fi înțeles același lucru.

Max – Și apoi, un juriu nu e format doar din trei oameni, nu?

Alex – Sunt vreo doisprezece, cred.

Fred – A, da, adevărat. Ca în film.

Max – Ce film?

Alex – Doisprezece oameni furioși.

Fred – Exact. Trebuie să decidă dacă un nevinovat acuzat de crimă va fi condamnat la moarte.

Max – Nu-l știu...

Alex – Și, bineînțeles, acuzatul e de culoare.

Fred – Nu, e doar un puști sărac de optsprezece ani.

Max – Dumneavoastră l-ați fi condamnat?

Fred – Nu știu... Mai întâi trebuie să cunoști dosarul, nu?

Max – Eu sunt pentru pedeapsa cu moartea.

Alex – Chiar și pentru nevinovați?

Max – Nevinovați? Dacă-i asculți, toți nenorociții din pușcărie sunt nevinovați.

Alex – Ei bine... Asta se anunță bine...

Tăcere apăsătoare.

Max – Doisprezece, sunteți sigure?

Fred – Poate mai urmează să vină și alții...

Alex – Oricum, ați auzit. A spus că nu pentru asta suntem aici.

Max – Dacă nu e pentru un proces, atunci pentru ce?

Fred *(mai încet, arătând spre public)* – Dar ei știu de ce sunt aici?

Max – I-am întrebat. Nici ei nu par să știe...

Fred – Atunci nu ne rămâne decât să așteptăm... *(Tăcere)* Dacă tot trebuie să petrecem ceva timp împreună, măcar să ne prezentăm. Eu sunt Fred. Dumneavoastră?

Max – Max.

Alex – Alex.

O nouă tăcere stânjenitoare.

Fred – Până la urmă, mi s-a făcut puțin sete. Vrea cineva ceva?

Alex – Nu, mulțumesc.

Fred deschide frigiderul și ia o doză.

Max – Sper că n-o să ne țină prea mult, fiindcă eu chiar am și altceva de făcut. Și când nu muncesc, nu sunt plătit.

Alex – Cu ce vă ocupați?

Max – Chelner. La o braserie. Și așa nu mai avem voie să deschidem seara. Dumneavoastră?

Alex – Muziciană.

Max – A, înțeleg...

Alex – Ce anume înțelegeți?

Max – Nici pentru dumneavoastră nu trebuie să fie ușor.

Alex – Nu...

Max – Concertele s-au terminat de mult...

Alex – Încercăm să facem un album și să-l lansăm pe internet.

Max – Înțeleg... Dar dumneavoastră?

Fred – Învățătoare.

Max – Deci suntem toți în același rahat... Fiindcă să vorbești cu niște copii printr-o mască...

Fred – Da...

Max – Nu trebuie să fie deloc simplu. Mai ales când trebuie să ridicați vocea la ei. Nu aveți uneori impresia că purtați o botniță?

Fred – Puțin, da...

Max – Chelner, învățătoare, muziciană... Ciudat. Înainte erau meserii foarte diferite. Acum suntem toți în aceeași barcă.

Alex – Nu era deja așa și înainte?

Max – Cum adică?

Alex – Eram deja în aceeași barcă.

Max – Da... Numai că acum, ca să avem voie să vâslim, trebuie să purtăm măști.

Alex – Iar când terminăm de vâslit, din cauza interdicției de circulație trebuie să mergem direct acasă și să nu mai ieșim până dimineața. Muncă, acasă, somn... Nu numai profesorilor li s-a pus botniță...

Max – Da... Nu mai stai la bar după program ca să vorbești cu prietenii.

Alex – Nici măcar în fața blocului, la o vorbă cu vecinii...

Max – Noi lucram mai ales seara. Încasările ni s-au înjumătățit. Iar bacșișurile...

Fred – Totuși, nu e sfârșitul lumii. Trebuie să facem ceva ca să încercăm să oprim asta.

Alex – Nu, nu e sfârșitul lumii. E doar sfârșitul unei lumi. Și nu sunt sigură că vreau să trăiesc în cea pe care vor să ne-o impună sub pretextul că ne protejează.

Fred – Dacă aveți altă soluție...

Alex – Să nu mai trăim ca să nu murim, asta e soluția?

Max – În orice caz, deocamdată suntem ținuți ostatici aici fără să știm unde suntem și fără ca familiile noastre să știe unde ne aflăm.

Fred – Sunteți căsătorit?

Max – Nu, dar aș putea fi. Dumneavoastră?

Fred – Nici eu.

Alex – Niciunul dintre noi nu e căsătorit. Măcar avem ceva în comun.

Fred – Poate tocmai de asta ne-au ales.

Max – Ca partenerii noștri să nu se îngrijoreze că am dispărut?

Alex – Credeam că am fost trași la sorți.

O pauză.

Fred – Eu am o pisică.

Alex – Poftim?

Fred – Am o pisică care mă așteaptă acasă.

Alex – Și vă e teamă că o să se îngrijoreze?

Max – Pisicile, dacă au ce mânca...

Fred – Tocmai asta e. I-am lăsat mâncare doar pentru o zi sau două. Nu mi-am imaginat că am putea fi ținuți aici mai multe zile la rând. Și n-am luat nimic cu mine. Nici măcar o periuță de dinți.

Alex – Credeți că o să dormim aici?

O pauză.

Max – Gata, eu m-am săturat, plec...

Fred – Nu sunt sigură că avem voie.

Alex – Voie?

Max – Oricum, ies să fumez o țigară și încerc să aflu unde suntem.

Se îndepărtează spre culise.

Alex – Dumneavoastră ce credeți?

Fred – Tipul a zis că se întoarce.

Alex – A, da... Sam...

Fred – Sam?

Alex – Polițistul! Ăla care ne-a adus aici. Așa îl cheamă, nu? La telefon a spus Sam.

Fred – A, da, poate.

Alex – Oricum, sigur nu e numele lui adevărat.

Fred – Credeți că e polițist?

Alex – Sper... Pentru că dacă nu e polițist...

Fred – Vreți să spuneți... că am putea fi răpiți?

Alex – Nu știu.

Fred – Dar de ce ne-ar răpi cineva?

Alex – Poate e un agent al serviciilor de securitate sau ceva de genul ăsta.

Fred – Până la urmă tot o să ne spună ce facem aici și ce vor de la noi.

Alex – Da... Probabil...

Max revine.

Fred – Ei?

Max – Suntem încuiați.

Alex – Cum adică?

Max – E o singură ușă. E încuiată. Și e blindată.

Alex – Deci e oficial. Suntem ținuți prizonieri.

Toți încearcă să digere informația.

Fred – Poate e ca să ne protejeze...

Max – Să ne protejeze? De ce?

Fred – Nu știu.

Sam revine.

Sam – Bine, putem începe...

Alex – Poate ne spuneți mai întâi de ce suntem încuiați aici?

Sam – O să vă spun totul, dar mai întâi să mă prezint. Mă numesc Sam și sunt consilierul special al Președintelui...

Fred – Președintele? Adică... președintele tribunalului?

Sam – Nu... Președintele. Președintele României.

Stupoare generală.

Max – Președintele României?

Sam – Consilierul lui special, da. Mă rog, unul dintre ei. După cum vă puteți imagina, sunt mai mulți.

Alex – Dar ce poveste mai e și asta?

Fred – E o glumă.

Sam – Nu e o glumă. Și dacă mă lăsați să vorbesc, o să vă explic totul.

Max – Am încercat să ies și ușa era încuiată. Poate începeți prin a ne explica asta.

Alex – Suntem ținuți prizonieri aici? Pentru că, dacă da, e complet ilegal și cer să vorbesc cu un avocat.

Sam – Vă cer doar câteva clipe de răbdare. Avem o problemă importantă de rezolvat. Și până atunci, da, nimeni nu trebuie să iasă de aici.

Alex – Și dacă eu vreau să ies oricum?

Face un pas înainte.

Sam – Nu v-aș sfătui.

Tonul lui nu admite replică. Își dă demonstrativ la o parte sacoul și vedem pentru prima dată că poartă un pistol la centură.

Fred – Sunteți înarmat?

Alex – Și ne amenințați?

Sam – Port o armă, da. Dar în primul rând ca să vă protejez.

Max – Sigur... Ca să ne protejați de noi înșine... Știm placa asta...

Telefonul lui Sam sună din nou.

Sam – Mă scuzați... *(La telefon)* Nu, nu, totul e în regulă... Situația e sub control, vă asigur... Da, evident... Desigur...

Iese.

Alex – Sunt sigură că suntem filmați.

Fred – Adică... pentru un film? O cameră ascunsă, o emisiune de genul ăsta?

Alex – Filmați! Cu camere de supraveghere! Ați văzut și dumneavoastră. M-am prefăcut că vreau să ies cu forța și imediat i-au oferit întăriri.

Tăcere.

Fred – Consilierul Preşedintelui României...

Max – E nebunie curată.

Alex – Dacă e adevărat, înseamnă că e o afacere de stat şi că suntem pe mâna unei poliţii paralele, care poate acţiona în afara oricărui cadru legal.

Max – Dar noi ce avem de-a face cu toate astea? Nu suntem teroriști! Cel puţin eu nu...

Fred – E un coşmar, o să ne trezim.

Alex – Ştiţi, sunt şi coşmaruri din care e mai bine să nu te trezeşti.

Max – Ce vreţi să spuneţi?

Alex – La ce visează un condamnat la moarte în noaptea dinaintea execuţiei? Chiar dacă are un coşmar, n-ar prefera să doarmă în continuare? În loc să se trezească în celulă şi să audă plutonul de execuţie încărcând armele dincolo de uşă.

Fred – Mulţumim că ne ridicaţi moralul...

Alex – Îmi pare rău, nu sunt optimistă din fire.

Max – Da, am observat.

Alex – Dar nu vi se pare că lumea în care trăim e deja un coşmar?

Fred – Totuşi, exageraţi puţin...

Alex – Spuneţi asta fiindcă faceţi parte, ca şi mine, dintre cei relativ privilegiaţi. Dacă aţi trăi în Irak sau în Fâşia Gaza?

Fred – Sigur, viaţa nu e uşoară pentru toată lumea.

Alex – Chiar şi la noi, e mai bine să locuieşti într-un cartier bogat decât într-o periferie săracă, nu?

Max – Şi chiar dacă nu stai la periferie... Cu tot ce se întâmplă acum. Sigur nu mai e ca înainte...

Alex – Nici nu ne mai dăm seama, fiindcă s-a întâmplat puţin câte puţin. Dar dacă ne uităm cu zece ani în urmă...

Max – De fapt, nu e chiar greşit ce spuneţi... Cu toţi străinii pe care îi primim. Refugiaţi politici, refugiaţi economici, refugiaţi climatici... Şi după aia ne mirăm că apar la noi boli noi...

Alex – Nu despre genul ăsta de boli vorbeam... Vorbesc despre dictatura asta insidioasă care ni se impune încetul cu încetul. Peste zece sau douăzeci de ani, noua generaţie n-o să fi cunoscut nimic altceva, iar pe noi ne vor considera nebuni.

Fred – Iertaţi-mă că întreb, dar... are cineva de aici ceva să-şi reproşeze?

Alex – Gata... Am ajuns şi aici...

Fred – Suntem ținuți aici împotriva voinței noastre. Deci seamănă cu o arestare. Trebuie să existe un motiv.

Max – Iar dumneavoastră, bineînțeles, n-aveți nimic să vă reproșați.

Fred – În afară de una-două amenzi pentru viteză, cu ani în urmă, nu, nu-mi vine nimic în minte. Poate e o eroare judiciară.

Max – Sigur. O eroare judiciară. În cazul dumneavoastră, presupun. Dar pe noi ne întrebați dacă avem ceva să ne reproșăm.

Fred – Sau poate e o anchetă de terorism... În astfel de cazuri lucrurile sunt adesea foarte încurcate, iar investigațiile sunt uneori la limita legalității.

Alex – Dar asta e Kafka în toată regula! Suntem arestați fără niciun motiv și în curând o să trebuiască să descoperim singuri de ce am putea fi vinovați...

Fred – Oricum, nu mai durează mult până aflăm...

Sam revine.

Sam – Bine... Prefer să vă avertizez: ce am să vă spun nu e ușor de auzit. Aș spune chiar că e destul de greu de crezut. Și totuși e adevărul.

Max – Suntem aici de ceva vreme și am vrea să ne întoarcem acasă, așa că dacă ne-ați scuti de introducere...

Sam – Vă înțeleg nerăbdarea, așa că voi fi cât se poate de direct. Ce am să vă anunț este... sfârșitul lumii.

Ceilalți trei încremenesc.

Întuneric.

Actul 2

Alex, Fred și Max sunt consternați, între neîncredere și teamă. Sam rămâne impasibil.

Max – Sfârșitul lumii?

Alex – Tocmai despre asta vorbeam înainte să veniți... Fiindcă nici dumneavoastră n-o să credeți, dar lumea pe care o iubeam nu mai există de mult.

Max – Jumătate din populație e șomeră, oamenii sunt gata să accepte orice pentru un salariu de mizerie.

Alex – Oamenii mor în spitale pentru că, chipurile, nu sunt destule paturi, iar în loc să se construiască spitale noi, se măresc bugetele poliției și armatei.

Fred – Da, mă rog... totuși nu e sfârșitul lumii. E pentru binele nostru. Și apoi e provizoriu, nu?

Max – Un provizorat care durează de peste zece ani cum se numește? Eu zic că e definitiv.

Alex – Starea de urgență a devenit regula, interdicția de circulație e permanentă, toate libertățile publice au fost suspendate treptat...

Max – Iar oamenii nici măcar nu mai pot să se îmbete cu prietenii la bar ca să uite de toate astea.

Fred – Dar spuneți-ne, Sam... asta numiți dumneavoastră sfârșitul lumii?

Sam – Din păcate, nu, doamnă. Eu vorbesc despre distrugerea totală a planetei noastre.

Alex – Distrugerea totală? Adică... un război nuclear?

Sam – Nu, nu un război nuclear.

Fred – Atunci ce? Poluarea, încălzirea globală, creșterea nivelului mărilor, lucruri de genul ăsta...

Max – Ni se tot vorbește despre asta de ani de zile. Nu e chiar pentru mâine, nu? Pentru asta ne-ați adus de urgență aici, cu ochii legați, ca să discutăm?

Sam – Nu e vorba nici despre o degradare treptată a condițiilor de viață pe planetă. Vorbesc despre sfârșitul vieții pe Pământ, și într-un viitor foarte apropiat.

Tăcere.

Fred – Explicați-ne.

Sam – După cum știți, în fiecare an planeta noastră intră în coliziune cu mii de corpuri cerești de dimensiuni foarte diferite. Cele mai multe sunt suficient de mici ca să se dezintegreze complet când intră în atmosferă. Altele, mai mari, provoacă pagube minore. Iar unele sunt suficient de mari pentru a provoca o catastrofă majoră.

Fred – Pentru asta ar trebui ca Pământul să fie lovit de un asteroid foarte mare, nu?

Sam – Din păcate, nu neapărat. De la câteva sute de metri în diametru, sfârșitul vieții pe Pământ nu mai e o probabilitate, ci o certitudine.

Tăcere.

Alex – Și atunci?

Sam – Oamenii de știință au detectat cu câțiva ani în urmă un asteroid uriaș care se îndreaptă direct spre Pământ. Pe măsură ce s-a apropiat, calculele au devenit tot mai precise, iar acum coliziunea este sigură.

Fred – Cât de mare?

Sam – O mie de kilometri în diametru.

Tăcere.

Max – Și nu putem face nimic ca să împiedicăm asta? Nu știu... să trimitem o bombă atomică pe asteroid ca să-l spargem...

Fred – Un fascicul laser care să-i devieze puțin traiectoria?

Sam – Poate în filmele SF... Sau dacă ar fi vorba de un obiect mult mai mic. Până la un kilometru, eventual. Chiar dacă nici asta nu s-a încercat vreodată. Dar aici vorbim despre un monstru, cât o țară întreagă... Nicio tehnologie de pe Pământ nu poate devia nici măcar puțin traiectoria unui asteroid de dimensiunea asta...

Tăcere.

Max – E o glumă...

Sam – Aș vrea să vă pot spune că da, vă asigur. Și eu am o familie. O soție. Copii... Mi-e frică să-i pierd. Și, ca și dumneavoastră, mi-e frică să mor.

Fred – Dar cum se face că n-am auzit niciodată nimic despre asta până azi? O asemenea informație nu poate fi ținută secretă. Presa ar fi vorbit...

Alex – Presa... Vă amintesc că am renunțat de mult la libertatea presei. Cenzura preventivă a fost reintrodusă. Avem din nou un Minister al Informației, ca pe vremea dictaturii comuniste!

Sam – Exact. Având în vedere consecințele tragice și inevitabile ale coliziunii, guvernele le-au cerut oamenilor de știință din întreaga lume să nu divulge informația, pentru a evita panica.

Fred – Și toți au acceptat să tacă?

Sam – Cei care n-au acceptat au fost obligați.

Max – Adică au fost închiși?

Alex – Sau executați...

Sam – Cei mai mulți au înțeles singuri că nu avea rost să panicheze populația, din moment ce oricum nu există nicio scăpare.

Max – Parcă am citit ceva despre asta cu ani în urmă.

Sam – Au existat câteva scurgeri de informații, da. Am avut grijă să fie prezentate drept fake news. Astfel de speculații apar periodic când presa nu are alte subiecte. De obicei, probabilitatea de impact este foarte mică sau momentul impactului este foarte îndepărtat.

Fred – Și acum care e termenul?

Sam – O lună.

Tăcere.

Fred – Și spuneți că nu există nicio îndoială?

Sam – Nu poți fi niciodată sigur sută la sută, dar acum probabilitatea este de 99,99%. Practic, e o certitudine.

O pauză.

Alex – Și dacă nu vă credem?

Sam – Ce interes am avea să vă mințim?

Alex – Ne mințiți de mult, nu? În legătură cu pandemia care ne-a lovit cu ani în urmă. Ați profitat de ea ca să instaurați o dictatură care are, pentru dumneavoastră, avantajul că e susținută de jumătate din populație.

Sam – Am fost aleși democratic.

Alex – Exact asta spuneam... Democrația... Oamenii sunt oi. Dacă li se promite că vor fi protejați, sunt gata să urmeze orice cioban și să asculte de câinii lui. Atâta timp cât drumul pare sigur și sunt feriți de lupi pe parcurs, preferă să uite că destinația finală e abatorul.

Tăcere.

Sam – O să vă mai fac o mărturisire, ca să vă dovedesc că sunt sincer...

Max – Mi-e frică de ce urmează...

Sam – Pandemia a fost reală la început. Dar e adevărat că am exagerat puțin consecințele, ca să justificăm instaurarea treptată a unui regim de excepție.

Fred – Dar... de ce?

Sam – Oamenii de știință ne avertizaseră deja că apocalipsa era iminentă. A fost o modalitate de a pregăti populația, puțin câte puțin, pentru măsuri mult mai radicale. Nu ca să îndepărtăm amenințarea, fiindcă din păcate e inevitabilă. Ci măcar ca să evităm haosul care ar fi precedat sfârșitul lumii dacă l-am fi anunțat tuturor.

Alex – Deci recunoașteți că am fost manipulați.

Sam – Da, dar nu din motivele pe care le credeați.

Max – Și tot pentru binele nostru, bineînțeles.

Tăcere.

Fred – Să presupunem că vă credem. De ce ne spuneți acum?

Max – Și de ce noi? Noi trei. De ce ne-ați ales pe noi?

Alex – Nu suntem oameni de știință! N-avem nicio putere. Nu putem face minuni în locul dumneavoastră!

Sam – Din păcate, nu mai căutăm soluții. Pentru că nu există.

Max – Atunci ce căutăm aici? În loc să profităm de luna care ne-a mai rămas...

Sam – Dacă v-am adus aici, este ca să... *(Telefonul lui sună.)* Mă scuzați. *(Răspunde.)* Da, domnule Președinte...

Iese. Ceilalți rămân o clipă tăcuți.

Max – Chiar credeți povestea asta?

Alex – Nu mai știu... Dumneavoastră?

Fred – De ce ne-ar spune cineva o poveste atât de nebunească dacă n-ar fi adevărată?

Max – Sau poate e un joc...

Fred – Un joc?

Max – Seamănă cu un escape room, nu?

Fred – Cu un ce?

Alex – Un joc de evadare! Mai mulți oameni sunt închiși într-o cameră și trebuie să găsească împreună soluția ca să iasă.

Max – Numai că aici camera în care suntem închiși e Pământul și, din câte se pare, nu există nicio ieșire.

Alex – Dacă măcar ne-ar lăsa să ieșim de aici...

Tăcere. Fred își termină doza și nu știe ce să facă cu ea.

Fred – N-am văzut niciun coș de reciclare...

Max – Ce naiba mai contează să reciclăm dozele dacă murim cu toții peste o lună?

Fred – Da, evident...

Max – De ani de zile ne chinuim să sortăm gunoiul ca să salvăm planeta, iar acum ni se spune că sfârșitul lumii e peste o lună! Mare folos...

Fred – Chiar credeți că asta e problema?

Max – A, da, scuzați-mă, dumneavoastră sunteți cea deșteaptă. Sunteți învățătoare. Atunci care e problema, după dumneavoastră?

Alex – Tocmai asta am vrea și noi să știm. Din moment ce, aparent, trebuie să răspundem la ea.

Sam revine.

Sam – Mă scuzați... Unde rămăseserăm?

Max – Ce naiba căutăm aici? Acolo rămăseserăm!

Fred – Ce așteptați exact de la noi? Dacă putem fi de folos, suntem gata să colaborăm.

Max – N-avem nimic împotriva poliției, vă asigur...

Alex – Vorbiți în numele dumneavoastră...

Sam – Ascultați... Suntem cu toții în aceeași barcă. Barca asta nu se numește Titanic, ci Pământ. Știm că peste o lună se va ciocni de un aisberg uriaș, nu există nicio modalitate de a evita impactul, nu avem nicio barcă de salvare, niciun alt vas prin apropiere care să ne poată ajuta și, prin urmare, nu va exista niciun supraviețuitor.

Alex – Și de ce ne spuneți nouă trei acest pretins secret de stat, pe care îl ascundeți întregii lumi de cel puțin zece ani?

Max – Așa e. Noi nu v-am cerut nimic.

Alex – Ne mințiți despre toate de ani întregi. Puteați să ne ascundeți și asta.

Fred – E timpul să ne spuneți de ce suntem aici.

Sam – Sunteți aici ca să ne spuneți părerea dumneavoastră despre felul în care ar trebui gestionată ultima lună înainte de sfârșitul lumii.

Alex – Asta chiar e bună. De mai bine de zece ani decideți totul în locul nostru. Și acum că o să murim cu toții, tot noi trebuie să gestionăm sfârșitul vieții omenirii? Presupun că și înmormântarea va fi pe cheltuiala noastră.

Alex – Dar cât timp o să ne țineți închiși aici?

Fred – Dacă tot o să murim, am vrea măcar să-i mai vedem pe cei pe care îi iubim și să petrecem cu ei timpul care ne-a mai rămas.

Max – Doar n-o să ne țineți aici până la sfârșitul lumii!

Sam – Stați liniștiți, nu veți fi reținuți mult timp. În aceste condiții, oricum timpul ne presează. Aveți o oră să decideți.

Alex – Să decidem... Deci acum noi decidem?

Sam – Să spunem că... opinia dumneavoastră va fi luată în calcul și va fi decisivă.

Max – Dar ce trebuie să decidem, mai exact?

Sam – Dacă trebuie sau nu să informăm populația despre sfârșitul iminent al lumii.

Alex – Și noi hotărâm pentru toată lumea?

Sam – Ați fost aleși la întâmplare. Veți reprezenta... vocea poporului român.

Fred – Vocea poporului? Noi trei?

Sam – Dumneavoastră veți fi singurii care vor vorbi, dar un grup mai numeros de cetățeni vă va asculta argumentele și va vota.

Max – Și unde e grupul ăsta de cetățeni?

Sam arată spre public.

Sam – În fața dumneavoastră.

Stupoare generală.

Fred – Nu...?

Alex – Deci și ei sunt ținuți aici împotriva voinței lor...

Sam – Au fost aduși aici sub pretextul că asistă la un spectacol. Nici ei nu vor putea ieși din sală înainte să ajungem la o decizie.

Fred – Și, ca noi, sunt rupți de lume.

Sam – Pentru o oră, în orice caz. Ușile sălii sunt încuiate, iar spectatorilor li s-a cerut să-și închidă telefoanele. Suntem cu toții aici ca să hotărâm ce facem cu timpul care ne-a mai rămas până la sfârșitul lumii.

O pauză.

Fred – E o responsabilitate uriașă...

Sam – Într-adevăr.

Alex – Și România va decide singură pentru întreaga lume?

Sam – Întâlniri ca aceasta vor avea loc în multe locuri de pe planetă. Rezultatele vor fi centralizate și se va ține cont de opinia majorității.

Alex – Și dumneavoastră?

Sam – Eu?

Alex – Participați la dezbatere?

Sam – Sunt aici doar ca să vă aflu părerea.

Tăcere.

Fred – Bine... Ne puteți repeta întrebarea?

Alex – Să terminăm odată...

Sam – Întrebarea este următoarea: trebuie să avertizăm populația, cu riscul de a provoca panică, sau s-o lăsăm în ignoranță, ca să nu o speriem inutil? Asta trebuie să hotărâm. Suntem aici ca să auzim punctul de vedere și argumentele fiecăruia.

Tăcere.

Alex – Eu sunt pentru transparență. În orice împrejurare. Indiferent de consecințe. Poporul are dreptul să știe.

Max – Dacă ne-a mai rămas doar o lună de trăit, măcar s-o petrecem în vacanță, nu la muncă.

Alex – O lună. S-o considerăm soldul final al zilelor de concediu plătit care ne-au mai rămas...

Fred pare pierdută în gânduri. Sam i se adresează.

Sam – Dumneavoastră ce credeți?

Fred – Mi-e greu să mai gândesc... Mi-e frică, atât... Îmi permiteți să iau o pastilă?

Scoate o pastilă din geantă și o înghite.

Sam – Vreți un pahar cu apă?

Întuneric.

Actul 3

Fred își revine treptat. Alex și Max încearcă să pară stăpâni pe ei. Sam rămâne neclintit.

Sam – E perfect normal să vă fie frică, doamnă. Și mie mi-e frică. Tuturor ne e frică. Cel puțin tuturor celor care știu. Dar suntem aici ca să luăm o decizie și trebuie să auzim ce aveți de spus.

O pauză, în timpul căreia Fred încearcă să-și pună ordine în gânduri.

Fred – Să nu spui nimic... e puțin ca și cum i-ai ascunde cuiva că urmează să moară, ca să-l menajezi. Dacă aș avea o boală incurabilă și mi-ar mai rămâne doar o lună de trăit, cred că aș prefera să știu. Ca să mă pot bucura din plin de ultimele clipe, să-mi fac bilanțul, să-mi pun treburile în ordine, pe scurt, să mă concentrez asupra lucrurilor esențiale...

Sam – Sigur, acesta e primul lucru la care ne gândim. Și argumentul este perfect valabil...

Alex – Simt că urmează un „dar”...

Sam – Dar, pe de altă parte, chiar dumneavoastră ați spus-o: vă e frică... Perspectiva unei morți sigure, la o dată precisă, vă îngrozește. Poate ați fi preferat să nu știți...

Fred – Poate...

Sam – Și apoi... ca să păstrăm comparația dumneavoastră, o persoană care are cancer și mai are doar câteva săptămâni de trăit reprezintă un caz individual. Oricum ar reacționa la vestea unei morți programate, asta nu riscă să răstoarne ordinea lumii. Aici vorbim despre întreaga populație a Pământului...

Alex – Ne-ați spus că sunteți aici doar ca să ne aflați opinia, iar deja încercați să ne influențați.

Sam – Eu nu voi vota. Rolul meu este să moderez dezbaterea, astfel încât să fie luate în calcul toate aspectele problemei și decizia să fie luată în deplină cunoștință de cauză.

Fred – Vă ascultăm.

Sam – Să ne gândim o clipă. Dacă o persoană izolată, știind că va muri curând și că nu mai are nimic de pierdut, ar decide să-și omoare șeful, să-și violeze vecina sau să jefuiască o bancă, până la urmă ar rămâne doar un caz izolat.

Max – Și?

Sam – Acum proiectați asta la scara întregii populații a planetei. Nimănui nu-i mai e frică de închisoare. Singurul lucru de care ne mai e teamă este moartea, iar pe asta n-o putem evita. Va fi haos...

Tăcere.

Fred – Da, e un risc... Să ştii că poţi face orice fără să fii pedepsit, fiindcă oricum mori peste o lună...

Max – E clar. Va fi anarhie totală.

Alex – Totuşi, n-am văzut niciodată un bolnav căruia tocmai i s-a spus că mai are puţin de trăit să se repeadă la vecinul cu care e certat şi să-i înfigă un cuţit în spate.

Max – Poate fiindcă un bolnav în fază terminală e prea slăbit ca să facă asta. Dar o populaţie întreagă, perfect sănătoasă...

Sam – Domnul are dreptate, din păcate. Toate fundamentele ordinii sociale se vor prăbuşi dintr-odată. Poliţia, justiţia... E de temut că nicio lege nu va mai fi respectată.

Fred – Va rămâne morala. Religia, pentru unii.

Sam – Credeţi sincer că bunele sentimente vor fi de ajuns ca legea să fie respectată, când frica de poliţie va dispărea în faţa certitudinii unei morţi colective iminente?

Alex – Chiar şi când ştim sigur că vom muri, rămâne în noi un dram de umanitate. Mai mult decât de moarte, ne e teamă să nu ne pierdem sufletul.

Max – Nu toată lumea crede în Dumnezeu. Dumneavoastră credeţi?

Alex – Nu. Dar ceea ce ne sperie pe toţi nu este Dumnezeu, ci Diavolul. Ne e la fel de teamă să ardem în iad pe cât ne e de teamă să ajungem noi înşine printre cei care întreţin focul. Cei mai mulţi dintre noi nu vor să fie nici de partea victimelor, nici de partea călăilor.

Sam – Nu putem întotdeauna alege să nu alegem... În lagărele morţii, unor prizonieri li se propunea să lucreze pentru călăi. Cei mai mulţi acceptau. Ca să-şi salveze viaţa şi să mai supravieţuiască câteva săptămâni. Cu speranţa că, până la urmă, vor scăpa cu viaţă...

Alex – Unii au scăpat, dar şi-au lăsat sufletul acolo... Imaginaţi-vă viaţa celor care au supravieţuit cu preţul ăsta.

Max – Oricum, nouă ni se spune că n-avem nicio şansă să scăpăm.

Fred – Cât timp există viaţă, există speranţă. Un condamnat la moarte, până în ultima clipă, aşteaptă graţierea prezidenţială, chiar dacă e convins că nu va veni.

Max – Putem spera mereu într-un miracol, sigur...

Fred – Nu putem trăi fără speranţă, nici când ce e mai rău pare aproape sigur. Când nu mai ai speranţă, eşti deja mort. Eu o să păstrez puţină speranţă până în ultima clipă...

O pauză.

Max – Da... În fine, e adevărat că eu... dacă mi-ar mai rămâne doar o lună şi aş şti sigur că după aia nu mai trebuie să dau socoteală nimănui, ar fi unul sau doi cărora le-aş face felul... Începând cu cumnatul meu.

Fred – Credeam că nu sunteți căsătorit...

Max – Cumnatul! Soțul surorii mele!

Fred – Nu vă enervați... Am zis și eu.

Alex – Pe de altă parte, să omori un tip care oricum moare peste o lună... mai merită?

Max – Pentru plăcere, atunci...

Sam – Iată... Ați rostit cuvântul... Pentru plăcere...

Fred – Eros și Thanatos...

Sam – Orice psihanalist vă va spune că frica de moarte și dorința sexuală sunt strâns legate.

Max – Hei, eu vorbeam doar de lichidat cumnatul. N-am spus că vreau să mă culc cu el!

Alex – Eros și Thanatos... Delirați... În curând o să ne spuneți că sfârșitul lumii va culmina cu un orgasm colectiv gigantic.

Sam – Mă gândeam mai degrabă la o dezlănțuire de violență împotriva celor mai slabi. Femeile, copiii... Perspectiva unei morți sigure riscă să scoată la iveală cele mai rele instincte ale omului.

Alex – Toate astea sunt doar fantezii... Vă cunoașteți vecinii. Chiar credeți că, dacă ar afla că mor peste o lună, mâine s-ar repezi la dumneavoastră ca să vă violeze și să vă omoare?

Fred – Nu știu... Vecinii mei, sigur nu.

Max – Dar vecinii vecinilor dumneavoastră?

Fred – Înțeleg... Și vecinii vecinilor vecinilor... Cei care stau la periferie sau dincolo de graniță... Cei de la periferie, străinii...

Max – Cei de la periferie, străinii... Deseori sunt aceiași...

Alex – Înțeleg...

Max – Chiar și propriul vecin... Toate micile mizerii pe care și le permite când întoarceți spatele... Să-și arunce gunoiul în pubela dumneavoastră, ca să nu se obosească să o scoată pe a lui... Sau să se uite pe ascuns de la fereastră când faceți duș și ați uitat să trageți perdeaua.

Alex – Vorbiți din experiență, se pare...

Max – Duceți-vă dracului.

Fred – Haideți, să rămânem civilizați.

Sam – Și să revenim la problema noastră. Evident, nu putem ști sigur. Dar ordinea socială se bazează înainte de toate pe amenințarea sancțiunii: închisoarea sau, pur și simplu, rușinea de a vedea un comportament deviant condamnat de familie, vecini și de societate în ansamblu. Înlăturați această frână și ne putem aștepta la ce e mai rău.

Fred – Aveți dreptate. Va fi legea junglei, adică legea celui mai puternic. Iar cei mai slabi vor fi victimele.

Alex – Vă mai rămâne armata, nu?

Sam – Militarii sunt și ei oameni. Ascultă ordinele din obligație și pentru soldă. În cel mai bun caz, din simțul datoriei și pentru a proteja societatea. Dacă societatea asta este oricum condamnată pe termen scurt, chiar credeți că vor fi dispuși în continuare să-și riște viața pentru menținerea ordinii?

Max – Deci, după părerea dumneavoastră, e mai bine să ascundem adevărul?

Sam – Nu știu... Adevărata întrebare este dacă, spunând adevărul, nu vom transforma ultima lună din istoria omenirii într-un adevărat infern.

Alex – Dar nu suntem copii! Poporul are dreptul să știe! Ca să păstrăm ordinea cu orice preț până în ultima clipă, trebuie să ținem omenirea în ignoranță cu privire la propria ei dispariție?

Sam – Nu e doar o chestiune de menținere a ordinii, aveți dreptate. E și o problemă de etică. De aceea e important să discutăm.

Alex – Să protejăm populația de frica apocalipsei și de haosul care ar putea-o preceda... Foarte bine. Dar dacă oricum moare toată lumea, ce mai schimbă asta, până la urmă? Eu prefer să știu...

Max – Și bănuiesc că, de la un moment încolo, adevărul nu va mai putea fi ascuns, nu? Când asteroidul se va apropia de Pământ...

Sam – Bomba asta cu ceas vine spre noi cu o viteză amețitoare și, chiar dacă e suficient de mare ca să ne distrugă, nu are nici pe departe dimensiunile unei planete. Potrivit oamenilor de știință, cu douăzeci și patru de ore înainte de impact tot nu se va vedea nimic cu ochiul liber.

Alex – Sub pretextul că ne protejați de terorism și de tot felul de epidemii, ne-ați impus deja militarizarea societății, bazată pe infantilizarea populației. Oamenii se tem de orice și sunt gata să accepte orice. Ați început prin a le pune un căluș la gură, iar acum vreți să le legați și ochii, ca să nu fie nevoiți să privească moartea în față?

Sam – Nici eu nu am certitudini. Suntem aici ca să discutăm. Și să luăm o decizie... Ce cred ceilalți?

Max – Nu știu...

Fred – Nici eu nu mai știu. Nu suntem copii, de acord. Dar tocmai asta e. Copiilor ce o să le spunem?

Max – Adevărat, și asta e o problemă. Putem ascunde adevărul copiilor dacă părinții lor îl știu?

Fred – Și de la ce vârstă ar trebui să le spunem?

Sam – Acum înțelegeți că lucrurile nu sunt chiar atât de simple...

Alex – Sigur, dar să ascunzi adevărul înseamnă și că o elită decide pentru ceilalți, nu?

Max – Explicați.

Alex – În afară de noi și oamenii din sala asta, dacă hotărâm să ascundem adevărul întregii populații, doar câțiva privilegiați vor ști. Poporul va fi ținut în ignoranță. Va continua să-și ducă mica lui viață de rahat ca și cum nimic nu s-ar întâmpla, în timp ce elita se va pregăti pentru marele final, distrându-se sau rugându-se, după preferințe.

Sam – E un argument care merită discutat.

Alex – Presupuneți că poporul ar arunca lumea în haos dacă ar afla, în timp ce elita ar rămâne calmă și și-ar petrece liniștită ultimele clipe. De ce? Pentru că elita ar fi mai responsabilă?

Sam – Nu știu...

Alex – Pentru că elita are deja totul, de asta. Și deci are totul de pierdut dacă anunțarea sfârșitului lumii ar provoca haos. Poporul n-are nimic. Deci n-are nimic de pierdut. De ce vă temeți, mai exact? Că trenurile n-o să mai ajungă la timp? Că muncitorii n-o să mai meargă la fabrică? Că magazinele vor fi jefuite? Că se va prăbuși bursa? Asta e principala dumneavoastră grijă? Ca totul să rămână frumos la locul lui până la explozia finală?

Tăcere.

Sam – V-am ascultat argumentele și toate sunt respectabile. Dar trebuie să luăm o decizie. Așadar, dumneavoastră trei, personal, dacă ați fi avut de ales, ați fi preferat să știți sau să nu știți?

Fred – Aș vrea să vă pot răspunde, dar sincer... nu știu.

Max – Pentru noi oricum e prea târziu. Nu ne-ați lăsat să alegem.

Fred – Eu, până la urmă... cred că aș fi preferat să nu știu.

Alex – Dacă nu cumva toate astea sunt iar niște prostii, ca să ne înregimentați și mai mult.

Sam – Oricum ar fi, peste exact o lună veți afla dacă v-am mințit sau nu. Până atunci, dacă vă liniștește, considerați totul un exercițiu teoretic. În fond, nu schimbă nimic în dezbaterea noastră.

Fred – Eu cred că schimbă. Răspunsul fiecăruia la întrebarea dumneavoastră n-ar fi același dacă ar fi pur teoretică.

Alex – Credeți?

Fred – Dacă întrebarea e doar teoretică, tindem să judecăm, ca dumneavoastră, pornind de la o lume ideală, în care majoritatea oamenilor continuă până la capăt să se poarte ca niște cetățeni buni. Dar dacă toate astea ar deveni realitate... Chiar sunteți gata să pariați pe bunătatea naturii umane? Și pe presupusa bunăvoință a abstracției pe care o numiți Popor?

Max – Are dreptate. Chiar credeți că oamenii din popor, cum le spuneți, sunt în esență mai buni decât privilegiații care ne exploatează și nenorociții care ne conduc?

Alex – Nu știu...

Fred – Toți oamenii seamănă între ei, mai ales în ce au mai rău. Unii au norocul să se nască în partea bună a orașului, atât. Ceilalți nu visează decât să le ia locul. Nu să desființeze granița dintre cele două lumi.

O pauză.

Fred – E curios, de altfel. Știm cu toții că într-o zi vom muri. Mai devreme sau mai târziu. Peste douăzeci de ani sau peste o lună. Dar de obicei, cât timp nu știm data, ne trăim viața ca și cum am fi nemuritori. În orice caz, nu trăim cu sentimentul ăsta de urgență.

Alex – Asta le permite celor care ne conduc să ne facă să înghițim atâtea. Dacă oamenii ar trăi ca și cum ar urma să moară peste câteva săptămâni, n-ar accepta tot ce li se impune.

Fred – De altfel, societatea noastră face totul ca să ascundă moartea, s-o transforme în ceva cât mai abstract. Vom muri cu toții, cei mai mulți fără să fi văzut vreodată un cadavru. Moartea nu e doar un tabu, e un secret de stat.

Max – Iar când ni se flutură în față amenințarea cu moartea, e doar ca să ni se controleze viața. Ca și cum, în cele din urmă, moartea chiar ar putea fi evitată!

Sam – Toate astea țin de trecut. Mai bine să nu intrăm prea mult într-o discuție pur filozofică. Suntem aici ca să luăm o decizie. Da sau nu. Nu există cale de mijloc.

Max – Nu suntem pregătiți să luăm astfel de decizii. Nu suntem specialiști.

Sam – Nimeni nu e pregătit să înfrunte o asemenea situație, care nu s-a mai produs niciodată și nici nu se va mai repeta. Fiindcă peste o lună vom fi cu toții morți...

O pauză.

Fred – Ce groaznic... Și când mă gândesc că mi-am lăsat pisica singură acasă. Ea, cel puțin, nu bănuiește nimic.

Max – Nu se știe... Se spune că animalele au un al șaselea simț pentru asemenea catastrofe...

Fred – Aveți dreptate... La ultimul tsunami, de exemplu, se spune că...

Sam – Timpul ne presează... Mai are cineva ceva de adăugat?

Fred – Nu.

Max – Nici eu.

Alex – Am spus ce aveam de spus.

Sam – Foarte bine, atunci trecem la vot, prin ridicarea mâinii.

Alex – Și dumneavoastră?

Sam – Eu nu votez. Sunteți trei, deci va exista neapărat o majoritate. Abținerile nu sunt permise.

Max – Bine, atunci să terminăm.

Sam – Un ultim lucru. Dacă se votează pentru secret, va trebui să vă conformați cu toții. Nu veți spune nimic nimănui, nici măcar celor apropiați, indiferent de alegerea personală.

Alex – Și dacă vorbim oricum?

Sam – Nu e o glumă, doamnă, și voi fi foarte clar. În cazul ăsta știm unde să vă găsim ca să vă facem să tăceți definitiv.

Alex – Asta e concepția dumneavoastră despre libertatea de exprimare și democrație...

Sam – Nu mai e momentul să discutăm. Trecem la vot. Cine este pentru adevăr?

Ezitare. Alex ridică mâna.

Sam – Un vot. Cine este pentru secret?

Alex – Eu aș numi asta mai degrabă minciună. Minciună de stat.

Fred și Max ridică mâna.

Sam – Secretul câștigă cu două voturi la unu.

Alex – Putem să plecăm acum?

Sam – Nu încă, nu s-a terminat. Trebuie să voteze și publicul. V-a auzit argumentele. Acum e rândul lui să se exprime.

Alex – Publicul?

Sam – Publicul, da. Adică grupul de cetățeni. Doamnelor și domnilor... Cei care sunt pentru adevăr cu orice preț să ridice mâna.

O parte din public ridică mâna.

Sam – Cine este pentru secret?

O parte din public ridică mâna.

Sam – Majoritate pentru adevăr *(sau pentru secret, după caz)*.

Alex – Gata? Suntem liberi? Dacă mai îndrăznesc să folosesc cuvântul...

Sam – Va veni cineva imediat să vă conducă acasă.

Max – Cu cât mai repede, cu atât mai bine...

Telefonul lui Sam sună.

Sam – Mă scuzați.

Iese ca să răspundă.

Fred – Atât de simplu?

Max – Da...

Fred – Știam cu toții că într-o zi trebuie să murim, doar că nu ne imaginam că va fi în același timp.

Alex – Și că ni se va spune data exactă cu câteva săptămâni înainte.

Max – O lună până la falimentul final.

Fred – De azi înainte, fiecare zi care trece va valora cât un an din viața noastră.

O pauză.

Max – Cum ați calculat asta, mai exact?

Alex – Nu contează... Vrea să spună că de acum fiecare minut contează.

Max – Da... Unde ați vrea să vă petreceți ultima zi? În pat, în companie bună? Pe plajă? Într-o biserică?

Alex – Până la urmă, fie că e ultima zi sau nu... e o întrebare pe care ar trebui să ne-o punem în fiecare dimineață, nu? Ce vreau să fac cu viața mea azi...

Max – Cei mai mulți oameni, când se trezesc dimineața, se întreabă mai ales cum își vor plăti creditul la casă până ies la pensie. Dacă vor mai avea și pensie. Pentru că eu...

Sam revine.

Sam – Îmi pare rău, avem un contraordin.

Max – Un contraordin?

Sam – Președintele consideră că e prea periculos să vă lăsăm să plecați înainte ca decizia să fie luată la nivel mondial.

Alex – Periculos? De ce?

Sam – Ne temem că informația s-ar putea scurge și că zvonul s-ar răspândi fără niciun control.

Max – Dacă e cu adevărat sfârșitul lumii, mai devreme sau mai târziu oamenii tot o să observe, nu?

Sam – Chiar dacă, în final, decidem să informăm populația, e important s-o pregătim psihologic pentru vestea catastrofei.

Alex – Cum te pregătești psihologic pentru sfârșitul lumii? Aș vrea să văd și eu cum...

Fred – Deci suntem condamnați să rămânem aici până se încheie consultarea?

Max – Și cât mai durează toate prostiile astea?

Sam – Cam o săptămână.

Max – O săptămână!

Fred – Nu se poate...

Sam – Îmi pare rău, am primit ordine.

Alex face un pas înainte.

Alex – Și dacă vrem să plecăm oricum...?

Sam scoate pistolul și îl îndreaptă spre ea.

Sam – Rămâneți pe loc.

Alex – Nu veți trage.

Sam – E adevărat, în lumea de dinainte probabil n-aș fi tras. Dar vă asigur că acum sunt în stare.

Max – Ce o să faceți? Ne omorâți pe toți? *(Arătând spre public)* Și pe ei?

Sam – Aștept instrucțiuni... Deocamdată rămâneți cuminți aici. Încercați să vă relaxați. În frigider sunt și băuturi, și alune... O să vi se aducă mâncare mai târziu...

Iese.

Alex – V-am spus că nu putem avea încredere în ei.

Fred – Pe de altă parte, nu e vorba doar despre noi.

Max – Acum îi apărați?

Fred – Nu, dar sunt de acord cu el. Nu trebuie să ne grăbim, ca să evităm excesele.

Alex – Excesele? Vorbim despre un asteroid care va lovi Pământul cu o energie de milioane de ori mai mare decât bomba de la Hiroshima, iar dumneavoastră vă temeți de câteva excese?

Fred – Vă prefaceți că nu înțelegeți. Chiar vreți ca ultima lună pe Pământ să fie un infern? Mai ales pentru cei mai slabi. Pentru copii, de exemplu...

Alex este vizibil atinsă de argumente.

Alex – Foarte bine. Și ce propuneți? Ne lăsăm omorâți unul câte unul, ca niște oi la abator?

Fred – Nu știu.

Max – Oricum, cât timp el are pistolul...

Alex – Atunci ce facem?

O pauză.

Max – Dacă am începe prin a bea ceva?

Sam revine.

Sam – Avem noutăți.

Alex – Ce mai e acum?

Sam – Vă avertizez, nici asta n-o să fie ușor de crezut. Chiar și mie îmi vine greu s-o cred.

Max – Spuneți totuși...

Sam – Tocmai am primit un semnal extraterestru...

Stupoare generală.

Întuneric.

Actul 4

Alex, Fred și Max încearcă să-și revină în fața lui Sam, care rămâne impasibil.

Alex – Un semnal extraterestru? E o glumă?

Sam – Știu, e incredibil. Dar, de ceva vreme, nu mă mai miră nimic.

Alex – Nu mai spune...

Sam – Știm că sfârșitul vieții pe Pământ este o posibilitate, ca să nu spun o certitudine pe termen lung, a cărei singură necunoscută este data. Și totuși tratăm asta ca pe ceva de domeniul SF-ului.

Fred – Știm și că e extrem de improbabil să fim singurele forme de viață din univers, și totuși extratereștrii sunt considerați tot de domeniul SF-ului.

Max – Și cum v-au contactat? V-au trimis un porumbel călător?

Sam – După cum știți, un institut american, SETI, se ocupă încă din anii șaizeci exclusiv de detectarea eventualelor comunicații venite din spațiu.

Fred – Dovadă că ipoteza nu e chiar atât de absurdă...

Sam – Ei au captat mesajul.

Alex – De mai bine de jumătate de secol ascultă cerul. N-au auzit niciodată nimic, iar dintr-odată, cu o lună înainte de sfârșitul lumii...

Sam – Tocmai... Dată fiind iminența catastrofei, au hotărât să intre în contact cu noi.

Max – Pentru ce? Ca să-și ia rămas-bun?

Sam – Ne propun să salveze câțiva dintre noi. Pentru ca specia umană să poată continua să existe, chiar dacă nu pe Pământul care a văzut-o născându-se.

Alex – Să salveze specia umană? Ajungi să te întrebi dacă chiar merită...

Fred – Și cum au de gând să-i salveze pe acești câțiva privilegiați?

Sam – Vor să vină să-i ia cu o navă spațială.

Alex – Sigur. Acum avem și o arcă a lui Noe în spațiu... Le-am auzit pe toate...

Sam – Vor putea lua doar câteva mii de adolescenți.

Alex – Adolescenți...

Sam – Cei mai în vârstă nu s-ar mai putea reproduce pentru a perpetua specia, iar copiii prea mici ar suporta cu dificultate o asemenea călătorie. Tinerii adulți se vor adapta mai ușor noului mediu.

Fred – Deci pe altă planetă.

Alex – Evident, dacă Pământul este distrus...

Max – Foarte bine. Dar noi ce avem de-a face cu asta? Din păcate, nu mai suntem adolescenți de mult.

Sam – Acum trebuie să alegem ce liceu va fi salvat.

Fred – Un liceu?

Max – De ce un liceu?

Sam – Elevii vor fi deja adunați într-un singur loc. Va fi mai simplu să vină să-i ia.

Alex – Foarte bine pentru cei aleși. Dar pe noi ce ne privește?

Sam – Avem responsabilitatea de a desemna liceul care va fi salvat... Cel puțin în ceea ce privește România.

Fred – România?

Sam – Va fi ales câte un liceu în fiecare țară. Pentru a asigura o diversitate suficientă a populației, presupun.

Alex – Alegeți-l la întâmplare.

Sam – E o posibilitate, într-adevăr.

Fred – De ce? Mai există alta?

Sam – Am putea alege cel mai bun liceu din România.

Fred – Cel mai bun?

Sam – De exemplu, cel cu cele mai bune rezultate la bacalaureat.

Alex – Înțeleg... Unul dintre liceele private de elită la care merg copiii dumneavoastră, presupun.

Sam – Dar copiii dumneavoastră unde învață?

Alex – N-am copii, și știți foarte bine. Niciunul dintre noi nu are copii. De asta ne-ați ales?

Sam – Nu numai...

O pauză.

Fred – Excelența sau întâmplarea?

Sam – Exact. Va trebui din nou să alegem.

Fred – Nu e omenesc să ne cereți așa ceva... Cum să alegem, dintre toți acești tineri, câțiva privilegiați care vor fi salvați?

Sam – Și totuși trebuie să hotărâm. Altfel, întreaga omenire va dispărea.

Alex – Eu, una, aș fi destul de favorabilă acestei variante.

Sam – Nu avem timp de pierdut. Vor numele liceului până mâine. După aceea, probabil va fi prea târziu...

Alex – Știm ce înseamnă „excelență”. E legată de selecția socială. Deloc întâmplător, cele mai bune licee sunt în cartierele cele mai bogate.

Fred – Pe de altă parte, dacă omenirea trebuie să continue, poate ar fi mai bine să nu o facă prin niște tineri cu un vocabular de două sute de cuvinte, care scriu fonetic și n-au redactat niciodată ceva mai lung decât un mesaj pe telefon.

Alex – Tocmai dumneavoastră spuneți asta? Dumneavoastră, o învățătoare? Bravo...

Fred – Aveți dreptate, e îngrozitor... *(O pauză)* Pe de altă parte, trebuie să fim realiști...

Sam – Din păcate, nu mai avem timp de dezbateri. Trecem direct la vot... Cine este pentru excelență?

Fred ezită, apoi ridică mâna.

Sam – Cine este pentru alegerea la întâmplare?

Alex și Max ridică mâna.

Sam – Să vedem ce crede publicul. Mai întâi, susținătorii excelenței. Cei care vor să salvăm cel mai bun liceu din România să ridice mâna. Acum, susținătorii alegerii la întâmplare. Cine este pentru tragerea la sorți a liceului care va fi salvat? Foarte bine. Excelența câștigă *(sau alegerea la întâmplare, după caz)*. Vă mulțumim pentru contribuție... *(Telefonul lui sună și răspunde în timp ce se îndreaptă spre culise.)* Da... Vă ascult...

Iese. Tăcere.

Alex – Acum sper că a înțeles toată lumea că e o farsă, nu?

Ceilalți doi par nedumeriți.

Max *(către public)* – Dumneavoastră ce credeți? E adevărat sau nu?

Se poate improviza scurt, ca răspuns la unul sau mai mulți spectatori.

Fred – Nu mai știu ce să cred...

Max – La urma urmei, e posibil, nu?

Fred – Cum spunea și el, sunt o mulțime de lucruri pe care le considerăm de domeniul SF-ului până când chiar se întâmplă.

Max – Ca pandemia mondială, de exemplu. Și consecințele ei... Dacă v-ar fi povestit cineva toate astea înainte să se întâmple, ați fi crezut?

Alex – Probabil că nu...

Fred – Nu știu de ce, dar am impresia că e adevărat.

Alex – Oamenii ăștia ne mint de zece ani! De fapt, ne-au mințit mereu.

Fred – E atât de enorm... încât ar putea fi adevărat.

Max – Ce riscăm dacă intrăm în joc?

Alex – Deci sunteți de acord că e un joc.

Fred – Întrebarea ar fi mai degrabă... putem refuza jocul? Ați văzut și dumneavoastră. Sunt gata să ne omoare...

Sam revine.

Sam – Situația s-a schimbat...

Alex – Față de situația de la început, presupun că nu poate fi decât în bine.

Sam – Da, chiar dacă încă nu suntem siguri de nimic.

Fred – Și?

Sam – Împotriva tuturor așteptărilor, pericolul a scăzut puțin.

Max – Ne-ați anunțat sfârșitul lumii ca pe o certitudine absolută. Cum se poate ca pericolul să fi scăzut?

Sam – Asteroidul care ne amenință s-a ciocnit cu un alt corp ceresc. S-a spart în mai multe bucăți. Dar un fragment enorm se îndreaptă în continuare spre planeta noastră...

Fred – Ce dimensiune are?

Sam – Cam o sută de metri.

Max – E mai bine, nu?

Sam – Da, dar fragmentul e încă suficient de mare încât să pună capăt vieții pe Pământ. Dacă nu cumva se sparge și el în mai multe bucăți. Dar mai ales...

Fred – Ce?

Sam – Explozia a mărit considerabil viteza cu care se deplasează fragmentul. Vine spre noi aproape cu viteza luminii.

Max – Cât mai e până la impact?

Sam – După noile calcule... cam o săptămână.

Alex – Și dumneavoastră numiți asta o îmbunătățire...

Sam – Emisfera sudică va fi lovită în plin. Dar consecințele pentru restul lumii vor fi teribile. Cutremure, un tsunami uriaș...

Max – Dar dacă înțeleg bine, sfârșitul lumii nu mai e sigur? Mai avem o șansă?

Sam – O parte a populației ar putea supraviețui ascunzându-se în adăposturi sau refugiindu-se pe vârfurile munților.

Alex – Deci nu mai avem decât o săptămână să ne organizăm. Și dacă nu avertizăm pe nimeni, numărul victimelor va fi mult mai mare.

Fred – Ce vreți de la noi?

Sam – Trebuie să reanalizăm decizia, ținând cont de noile elemente...

Fred – Nu mai știu ce să cred...

Sam – Dacă divulgăm informația imediat, va izbucni panica. Toată populația emisferei sudice se va repezi spre emisfera nordică. Iar aici va începe goana spre munți.

Alex – Îmi imaginez că oameni ca dumneavoastră au cu toții câte o vilă la Poiana Brașov sau în Elveția.

Fred – Cei care nu vor putea fugi la munte se vor omorî între ei ca să ajungă pe vârfurile dealurilor sau la etajele superioare ale turnurilor...

Max – Sperând că nici ele nu vor fi luate de ape...

Alex – Dar dacă nu spunem nimic, doar câțiva privilegiați bine informați vor lua măsurile necesare ca să aibă o șansă de supraviețuire.

Sam – Desigur... Oricum, nu vom putea salva pe toată lumea.

Fred – Atunci trebuie să votăm din nou? Dar ce anume?

Sam – Nu mai are rost să ne grăbim. Situația se schimbă de la o oră la alta. Ca să nu spun de la un minut la altul. *(Telefonul lui sună și răspunde.)* Da... În regulă... Sunați-mă imediat ce aveți noutăți... *(Își pune telefonul în buzunar.)* Oamenii de știință și-au revizuit încă o dată calculele. Acum există doar o șansă din zece ca Pământul să fie lovit de fragmentul de asteroid.

Max – Atâta tam-tam pentru asta...

Alex – Și omuleții verzi?

Fred – Și liceul care trebuia mutat în altă galaxie?

Sam – Deocamdată n-am noutăți de acolo...

Fred – Poate că ei au aruncat în aer asteroidul ca să ne protejeze...

Sam – E o ipoteză, într-adevăr. *(Telefonul lui Sam sună și răspunde.)* Sam... Da... Bine... În regulă, mă ocup...

Își pune telefonul în buzunar, vizibil tulburat. Ceilalți trei așteaptă cu teamă ca Sam să se hotărască să vorbească.

Max – Ei?

Sam – Tocmai am fost informat că pericolul a trecut complet... Ce a mai rămas din asteroid va trece mult dincolo de orbita Lunii. Nu va exista nicio consecință pentru planeta noastră, iar populația nu va observa nimic.

Tăcere, între consternare și ușurare.

Fred – Deci s-a terminat?

Sam – Da. Se pare...

Alex aplaudă încet și fără zgomot, cu un aer ironic.

Alex – È finita la commedia...

Max – Putem să ne întoarcem la mica noastră viață de rahat, atunci? Ca înainte... Aproape că sunt dezamăgit...

Fred – E adevărat... Cu toate astea, nu m-am simțit niciodată atât de vie.

Max – Cum le spuneați? Eros și Thanatos... În curând o să ne spună că a avut un orgasm...

Fred – V-aș spune că am tot ce-mi trebuie acasă, dar din păcate acolo mă așteaptă doar pisica.

Max – Dacă asta e singura problemă, se poate rezolva... Și eu sunt liber...

Alex – Liber, asta rămâne de văzut...

Toate privirile se întorc spre Sam, care rămâne tăcut.

Fred – Sam?

Alex – Totuși, o să informați populația despre catastrofa de care tocmai a scăpat, nu?

Sam – Decizia a fost luată la cel mai înalt nivel. Populația nu va fi informată.

Fred – Dacă le ascundeți adevărul oamenilor și află totuși... vor fi furioși. O să vă ceară socoteală.

Alex – Din moment ce sfârșitul lumii nu mai e pentru mâine, nu mai există niciun risc de panică generalizată. De ce să-i țineți în continuare în ignoranță?

Max – Trebuie iar să votăm?

Sam – Nu va mai fi niciun vot. Nimeni nu va afla. Și nimic din ce s-a întâmplat aici nu a existat vreodată.

Alex – Foarte bine, faceți ce vreți... iar noi o să spunem ce vrem.

Sam – Am primit instrucțiuni și în privința asta. Îmi pare sincer rău. Totul este secret de stat. Nu ne putem asuma riscul să vă lăsăm să vorbiți...

Alex – A, da? Și cum aveți de gând să ne opriți? Ne omorâți?

Fred – Nu puteți face asta! Sunteți polițist, nu? Reprezentați legea!

Alex – Legea o fac ei de mult. Dumneavoastră chiar mai credeți că poliția e acolo ca să-i protejeze pe cetățeni?

Max – De ce să vă mai obosiți să ne omorâți? Oricum nu ne-ar crede nimeni.

Fred – Până la urmă... spuneți-ne pur și simplu că toate astea au fost doar un joc și n-o să mai vorbim despre ele.

Max – Un escape room. Și în sfârșit am reușit să ieșim...

Sam – Îmi pare rău, dar niciunul dintre dumneavoastră nu va ieși de aici...

Își scoate arma din toc cu un gest ușor teatral, ca un cowboy care trage într-un duel, dar pistolul îi scapă din mână și cade în fața lui. Alex pune mâna pe armă și o îndreaptă spre Sam. Se poate imagina și o scenă burlescă în reluare: Sam scoate arma, iar Alex se aruncă asupra lui ca să i-o smulgă.

Alex – Acum nu mai faceți pe grozavul, nu?

Sam – Ce o să faceți? Mă omorâți?

Alex – Nu mă provocați.

Fred – Nu faceți asta.

Max – Și de ce nu? Nenorocitul voia să ne omoare pe toți trei.

Sam – Nu veți trage.

Alex – A, nu?

Sam – Haideți. Apăsați pe trăgaci.

Alex – La urma urmei, ce risc? Chiar dumneavoastră ați spus: nimic din toate astea n-a existat vreodată.

Alex ezită.

Sam – Nu e atât de simplu să omori un om, să știți... Chiar și atunci când știi că o poți face fără nicio consecință. Milenii de ordine morală, de la uciderea lui Abel de către fratele său Cain, nu se șterg într-o oră.

Alex – V-am spus, nu sunt credincioasă.

Fred – Vă rog, lăsați arma jos...

Max – Ca să pună el mâna pe ea și să ne împuște? Nici vorbă. Trageți! Dacă avem o șansă să scăpăm, trebuie s-o încercăm...

Alex ezită din nou, apoi coboară arma.

Alex – Bine, nu trag... Nu încă. Dar păstrez arma la mine și, dacă încercați să mi-o luați, credeți-mă, o să știu s-o folosesc.

Sam – Oricum, nu contează. Puteți trage, nu mă veți omorî.

Alex – Serios?

Sam – Doar dacă hotărăsc eu să fac pe mortul, bineînțeles.

Max – Vă credeți nemuritor?

Fred – Sau poartă vestă antiglonț.

Sam – Arma nu e încărcată.

Alex – Mințiți din nou.

Sam – E adevărat, mint.

O pauză.

Fred – O propoziție destul de greu de interpretat.

Max – Ce?

Fred – „E adevărat, mint”, a spus. Dacă e adevărat, înseamnă că nu minte.

Alex – Iar dacă minte, înseamnă că nu e adevărat.

Max – E puțin prea complicat pentru mine...

Sam – Oricum, nu e un pistol adevărat.

Alex – Serios...

Sam – E un accesoriu de teatru...

Max – Un accesoriu?

O pauză.

Alex – Deci, după dumneavoastră, acum am fi la teatru?

Max – Le-am auzit pe toate...

Fred – Dar e imposibil, toate teatrele sunt închise de ani de zile din cauza pandemiei.

Sam – Aproape toate, într-adevăr. Dar unele încă rezistă. Pe ascuns, fără știrea autorităților sanitare și a poliției.

Alex – Deci... noi jucam într-o piesă de teatru?

Sam – Iar piesa s-a terminat. Publicul o să vă aplaude, cel puțin sper, vă întoarceți în cabine și apoi puteți pleca acasă. Nu moare nimeni. Cel puțin nu azi. Spectacolul s-a terminat.

Fred – Deci nu sunteți polițist?

Max – Atunci... cine sunteți?

Sam – Sunt regizorul.

Alex – Deci toate astea au fost false...

Sam – Nu. Au fost false și au fost adevărate. A fost teatru.

Max – Dar noi nu suntem actori!

Sam – Ați fost selectați ca să participați la un spectacol improvizat. Toți oamenii aceștia sunt spectatori.

Fred – Deci dumneavoastră sunteți cel care încalcă legea. Toate reprezentațiile de teatru sunt strict interzise.

Sam – Fac parte dintr-o organizație secretă care încearcă să readucă la viață, clandestin, ceea ce odinioară se numea spectacol viu...

Alex – Și unde suntem?

Sam – Suntem la Teatrul... *(Se va spune aici numele teatrului în care se joacă piesa.)*

O pauză.

Fred – Teatrul... A trecut atât de mult de când n-am mai fost...

Max – Nici nu mai știm la ce folosea.

Sam – La nimic... Să ne pună pe gânduri...

Max – Să ne gândim la ce?

Sam – La sensul vieții, de exemplu...

Fred – E adevărat că, după toate astea, cred că voi privi viața altfel.

Sam – Că murim peste o lună sau peste treizeci de ani, fiecare singur sau cu toții deodată, până la urmă ce mai schimbă asta?

Fred – Întrebarea este ce vrem să facem cu restul vieții noastre.

Max – Întrebarea? Și care e răspunsul corect?

Sam – La teatru nu există răspunsuri corecte. Există doar întrebări bune.

Alex – Oricum ar fi, nu trebuie să renunțăm niciodată la viață de frica morții.

Fred – Iar când va cădea cortina și vom părăsi scena, în aplauze sau huiduieli, măcar să ne fi jucat până la capăt rolul vieții noastre.

Toți patru se așază în fața publicului pentru salutul final.

Sam – Doamnelor și domnilor, reprezentația la care tocmai ați asistat este, bineînțeles, complet ilegală. Așa că, atunci când ieșiți de aici, chiar dacă v-a plăcut, nu spuneți nimănui. Vă mulțumim anticipat pentru discreție...

Întuneric.

Sfârșit

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentație publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română
https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez
Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact
https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque
Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită